

ΝΤΕΜΠΟΡΑ ΕΛΙΣ

ΜΙΑ
ΓΑΤΑ
ΣΤΑ ΤΕΙΧΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE CAT AT THE WALL
Από τις Εκδόσεις Groundwood Books, Τορόντο 2014

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μια γάτα στα τείχη**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ: Deborah Ellis

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κώστια Κοντολέων

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Αιμιλία Κονταίου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Deborah Ellis, 2014

First published in Canada and the USA by Groundwood Books Limited.

www.groundwoodbooks.com

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2016

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1141-5

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1142-2

Τεπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και η γένεση αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισιμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Tηλ.: 2102804800 * fax: 2102819550 * e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr * <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 * fax: 2102819550 * e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr * <http://blog.psychogios.gr>

ΝΤΕΜΠΟΡΑ ΕΛΙΣ

ΜΙΑ ΓΑΤΑ ΣΤΑ ΤΕΙΧΗ

Μετάφραση: Κώστια Κοντολέων

Σε κείνους που φέρνουν την καλοσύνη στο χάος.

ΕΝΑ

ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΚΟΜΗ ΚΛΕΡ.

Έχει παραμείνει το ίδιο, αν και κανείς δε με αποκαλεί πια Κλερ.

Κανείς δε με αποκαλεί πια με κανένα όνομα.

Πέθανα όταν ήμουν στα δεκατρία κι επέστρεψα στη ζωή σαν γάτα.

Αδέσποτη γάτα σ' ένα παράξενο μέρος, πολύ μακριά από το σπίτι μου.

Τη μια στιγμή έβγαινα από το δημοτικό σχολείο μου στη Βηθλεέμ της Πενσυλβάνια. Και την άλλη βυθίστηκα σ' ένα σκοτάδι όμοιο μ' εκείνο ενός βαθιού ύπνου. Κι όταν ξύπνησα, βρέθηκα στη Βηθλεέμ – την πραγματική. Και ήμουν γάτα.

Δεν ξέρω αν ο θάνατός μου οφειλόταν σε δυστύχημα, λόγω, ας πούμε, της διασταύρωσης συμπαντικών νημά-

των, ή αν ο Θεός ο ίδιος μου παίζει κάποιο παιχνίδι ή αν όλο αυτό είναι εντέλει ένας εφιάλτης και είμαι πραγματικά σε κώμα στο Νοσοκομείο Σεντ Λιουκς.

Κανείς δε μου είχε μιλήσει ποτέ γι' αυτό.

Κι όμως, παρόλο που πήγαινα στο καθηγητικό τότε που ζούσε η γιαγιά μου, ούτε μία φορά δεν άκουσα να γίνεται λόγος για μια ανάλογη περίπτωση στις ιστορίες που μας έλεγαν συχνά πυκνά για τον παράδεισο και την κόλαση.

Συνέβη κάτι λίγες μέρες πριν. Δεν μπορώ να σταματήσω να το σκέφτομαι, κι ας μην είμαι συνηθισμένη να πολυκουράζω το μυαλό μου με διάφορα πράγματα.

Ξεκίνησε μ' εμένα να κάθομαι πάνω στο Μεγάλο Τείχος.

Το συγκεκριμένο τείχος μοιάζει κάπως μ' εκείνους τους τοίχους που μπαίνουν πλάι στους αυτοκινητόδρομους για να μειώνουν τον θόρυβο και να εμποδίζουν τους μεθυσμένους και τους ηλίθιους να είναι εντός της κυκλοφορίας, ωστόσο τούτο εδώ είναι κατά πολύ μεγαλύτερο και διατρέχει όλες τις γειτονιές. Υπάρχουν φυλάκια εδώ κι εκεί, σε κάποια σημεία το τείχος είναι χαμηλότερο αλλά με περισσότερα αγκαθωτά συρματοπλέγματα στην κορφή του.

Πέρασα πολλή ώρα καθισμένη σ' εκείνο το τείχος. Μ' αρέσει να κοιτάζω από ψηλά τον κόσμο. Από εκεί μπορώ να βλέπω τους ανθρώπους κι από τις δυο πλευρές. Δεν κάνουν τίποτε ιδιαίτερα ενδιαφέρον, αλλά με βοηθάει να σκοτώνω την ώρα μου.

Κι αφού ως γάτα δεν έχω τηλεόραση, όπως είναι φυσικό, έχω πολύ χρόνο στη διάθεσή μου να σκοτώσω.

Χτες το βράδυ βρισκόμουν στην άκρη ενός χωριού, όχι μακριά από την πόλη της Βηθλεέμ. Η νύχτα ήταν κατασκότεινη. Αφέγγαρη. Μα ούτε και τ' αστέρια βοηθούσαν και πολύ την κατάσταση. Το σκοτάδι δε δημιουργούσε κανένα πρόβλημα στη μια πλευρά του τείχους, όπου τα παράθυρα των σπιτιών ήταν κατάφωτα. Στην άλλη πλευρά του τείχους ωστόσο το σκοτάδι ήταν βαθύ, σχεδόν αδιαπέραστο. Αφού το ηλεκτρικό εκεί ήταν ανύπαρκτο. Τα μόνα φώτα που φώτιζαν τη συγκεκριμένη πλευρά ήταν οι προβολείς από τα φυλάκια, μα κι αυτοί φώτιζαν κυρίως τη βάση του τείχους. Μπορεί τα γκράφιτι κάτω από το φως των προβολέων να έδειχναν πιο ζωηρά, αλλά όλα τ' άλλα γύρω τους ήταν βυθισμένα στο σκοτάδι.

Είχα βρει καταφύγιο σ' εκείνο το τείχος αφού κατάφερα να ξεφύγω από μια ζόρικη κατάσταση στην οποία είχα βρεθεί μπλεγμένη πριν από δυο ώρες στο έδαφος. Η πείνα με είχε αναγκάσει ν' αποτολμήσω εκείνη τη βουτιά στη σκοτεινή πλευρά με την ελπίδα πως θα έβρισκα κάτι να φάω.

Το σκοτάδι δε μου ήταν εμπόδιο. Από τότε που έγινα γάτα, τα μάτια μου βλέπουν πολύ καλύτερα στο σκοτάδι απ' ό,τι όταν ήμουν κορίτσι. Κι η μύτη μου μυρίζει τώρα καλύτερα, πράγμα που δεν είναι πάντα και ό,τι καλύτερο. Ο κόσμος είναι απίστευτα δύσσομος.

Πήγα να ψάξω να βρω κάτι να φάω σ' εκείνη τη λου-

ρίδα με τ' αγριόχορτα σύρριζα στο τείχος. Είμαι αρκετό καιρό γάτα, μπορεί κι ένα χρόνο, αλλά δεν έχω καταφέρει ακόμη να πιάνω ποντίκια, και κρατάω πάντα απόσταση ασφαλείας από τους αρουραίους. Άρα το μόνο που μου μένει είναι τα σκουπίδια και οτιδήποτε μπορώ να κλέψω με βάση τη γρηγοράδα μου.

Τα αγριόχορτα ήταν φίσκα στα σκουπίδια. Έλεφτα από τη μια σακούλα στην άλλη, μα οι περισσότερες ήταν σκισμένες. Στεκόμουν από πάνω τους και τις μύριζα, ελπίζοντας για λίγο κεμπάπ ή για ένα κομμάτι κοτόπουλο. Ωστόσο άνθρακες ο θησαυρός, μόνο μυρωδιές πλανιόνταν από ό,τι είχε βρεθεί παλιότερα εκεί μέσα. Οποιοδήποτε φαγητό μπορεί να υπήρχε κάποτε είχε ολοφάνερα φαγωθεί από άλλες γάτες.

Αχόρταγες γάτες. Ποτέ δε μου αφήνουν τίποτα.

Τ' αγριόχορτα έβριθαν από γάτες εκείνη τη νύχτα, γάτες που, κουνιασμένες στα σκουπίδια, έπαιρναν τον υπνάκο τους προφυλαγμένες από το ψηλό γρασίδι. Οι μυρωδιές που προέρχονταν από όλες αυτές τις γάτες ήταν μέρος της γενικής μπόχας που ήμουν αναγκασμένη ν' αντιμετωπίσω.

Ωστόσο δεν είχα συνειδητοποιήσει πως βρισκόμουν στην περιοχή επικράτειας της Αυτού Μεγαλειότητας του γάτου μέχρι που είδα το τεράστιο κεφάλι του να ξεπροβάλλει πίσω από κάτι τριφύλλια. Ο προβολέας από τον πύργο έμοιαζε να δημιουργεί ένα φωτοστέφανο γύρω από τα αυτιά του.

Πάγωσα. Πάγωσε. Και κοιτάξαμε ο ένας τον άλλο, ακίνητοι σαν αγάλματα.

Για ένα δευτερόλεπτο είχα την ελπίδα πως θα με άφηνε να περάσω. Στο κάτω κάτω, είμαι πολύ κοκαλιάρια, δεν έχει να φοβηθεί τίποτα από εμένα. Το να μου επιτεθεί δε θα ήταν και κανένα μεγάλο κατόρθωμα. Έφτασα ακόμα και στο σημείο να σκεφτώ πως ίσως και να με λυπόταν.

Αλλά αυτό που ακολούθησε εκ μέρους του ήταν τσιρίδες κι άγρια νιαουρίσματα, και τότε το έβαλα στα πόδια τρέχοντας.

Με πήρε το κατόπι. Άρχισα να τρέχω ακόμα πιο γρήγορα.

Ωστόσο εκείνος ήταν πιο μεγαλόσωμος από εμένα κι εγώ τα είχα κάνει πάνω μου. Έτρεχα και δε σταμάτησα στιγμή να τρέχω.

Το τρεχαλητό μας αναστάτωσε και τις υπόλοιπες γάτες. Στην τρεχάλα μου, άθελά μου ποδοπάτησα κάποιες από αυτές. Σ' άλλες, πάλι, έπεσαν κατακέφαλα τα χαρτόνια και τα ντενεκεδάκια που παράσερνα στο διάβα μου καθώς έτρεχα. Έτσι, μπήκαν κι αυτές στην καταδίωξη, και σύντομα ένα ολάκερο τσούρμο από γάτες έτρεχε ξοπίσω μου.

Δεν ξέρω ως πού θα έφταναν αν κατάφερναν να με πιάσουν. Ίσως και οι ίδιες να μην το ήξεραν. Οι γάτες δεν είναι και οι πρώτες στους σχεδιασμούς. Δε νομίζω πως θα έφταναν ως το σημείο να με σκοτώσουν, αλλά

θα μπορούσαν να μου κάνουν μεγάλη ζημιά, με τα κοφτερά δόντια και τα μυτερά νύχια που κουβαλάνε. Είχα δει να κυκλοφορούν πολλές γάτες εκεί γύρω μ' ένα αυτί, χωρίς ουρά ή ακόμα και μονόφθαλμες.

Αν κατέληγα τραυματισμένη, ποιος θα φρόντιζε τις πληγές μου; Κανείς. Θα ήμουν ολομόναχη με συντροφιά τους πόνους μου.

Γι' αυτό και δε σταμάτησα να τρέχω.

Λοξοδρόμησα και βγήκα απότομα από τα χόρτα μπαίνοντας σ' έναν στενό δρόμο που έβγαζε στο χωριό. Οι γάτες συνέχισαν να με καταδιώκουν. Στρίβαμε στις γωνίες και με φοβερά άλματα περνούσαμε πάνω από τ' αυτοκίνητα.

Κάποια στιγμή έδωσα ένα σάλτο και βρέθηκα στην επίπεδη στέγη ενός μικρού σπιτιού, όπου κατάφερα να πάρω ανάσα πριν το τσούρμιο των γατιών μ' ανακαλύψει ξανά.

Τρέξιμο, και ξανά τρέξιμο, και ξανά τρέξιμο. Πάνω κάτω στους λόφους. Αυτή η περιοχή είναι γεμάτη λόφους.

Προσευχόμενοι οι γάτες που με καταδίωκαν να βαριόνταν και να με παρατούσαν στο τέλος. Αλλά πού τέτοια τύχη.

Στην κορφή ενός λόφου, πιο χαμηλού από τους άλλους, είδα ένα σπιτάκι. Πλάι σ' ένα άδειο οικόπεδο γεμάτο πέτρες, αγριόχορτα κι άλλα σκουπίδια.

Δυο στρατιώτες με πλήρη εξάρτυση στέκονταν μπρο-

στά στην πόρτα του, προσπαθώντας να την ανοίξουν και να μπουν μέσα.

Άχνα δεν έβγαζαν. Ούτε άγριες κραυγές ακούγονταν ούτε δυνατά χτυπήματα, όπως το έχουν συνήθειο οι στρατιώτες. Το μόνο που έκαναν ήταν να σπρώχνουν με δύναμη την πόρτα. Εκείνη ωστόσο δεν έλεγε να υποχωρήσει.

Έτρεξα προς το μέρος τους, με τη σκέψη πως ίσως θα έβρισκα κάποιου είδους προστασία κοντά τους.

Το τσούρμο με τις γάτες με πλησίαζε επικίνδυνα. Είχα αρχίσει να νιώθω πραγματικά εξουθενωμένη.

Οι στρατιώτες συνέχισαν να σπρώχνουν την πόρτα. Μα αυτή αντιστεκόταν ακόμη.

Η γάτα πίσω μου νιαούρισε θυμωμένα. Λίγο ακόμη και θα με άγγιζε, και εμένα μου φαινόταν σαν να με χώριζε από τους στρατιώτες κι εκείνη την πόρτα ένας ολάκερος ωκεανός.

Λίγο ακόμη και θα τα παράταγα, κι ας με έκαναν ό,τι ήθελαν εκείνες οι γάτες. Στο κάτω κάτω, είχα ήδη πεθάνει μια φορά. Ο πρώτος θάνατος με είχε μεταμορφώσει σε γάτα. Ο επόμενος ίσως και να με ξαναέκανε κορίτσι.

Αλλά αποφάσισα στο τέλος να τα παίξω όλα για όλα και να ορμήσω μπροστά σαν σίφουνας.

Την ίδια στιγμή, οι στρατιώτες έσπρωξαν ξανά την πόρτα με όλη τους τη δύναμη.

Κι η πόρτα άνοιξε. Σε κλάσματα δευτερολέπτου είχα περάσει ανάμεσα από τα πόδια των στρατιωτών κι εί-

χα χωθεί αστραπιαία κάτω από έναν καναπέ, κρύφτηκα στο σκοτάδι και περίμενα.

Άκουσα τους στρατιώτες να μπαίνουν στο σπίτι και να κλείνουν την πόρτα πίσω τους.

Είχα γλιτώσει.

ΔΥΟ

ΑΜΑ ΕΙΧΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΓΛΙΤΩΣΕΙ:

Έκανα μια γρήγορη ανίχνευση του χώρου, μυρίζοντας προσεκτικά τον αέρα σε μια προσπάθεια ν' ανακαλύψω τι άλλο υπήρχε εκεί μέσα. Δε μύρισα ούτε άλλες γάτες ούτε σκύλους. Μόνον ανθρώπους. Και όπου υπήρχε ανθρώπινη μυρωδιά, δηλαδή παρουσία ανθρώπων, ήταν βέβαιο πως υπήρχε και φαγητό.

Σύρθηκα σιγά σιγά ως το μπροστινό μέρος του καναπέ για να δω τι έτρεχε εκεί μέσα. Οι κινήσεις των δυο στρατιωτών ήταν σχεδόν αθόρυβες, ακούμπησαν τους γυλιούς τους απαλά στο πάτωμα και μ' αλαφροπάτητα βήματα, λες και δε φορούσαν μπότες, περιδιάβηκαν όλο το σπίτι. Ένα μονόχωρο ήταν όλο κι όλο. Είχα κάτσει στα παράθυρα κι άλλων παρόμοιων σπιτιών, παρατηρώντας το εσωτερικό τους και ικετεύοντας για τ' αποφάγια τους.

Τούτο δω το σπίτι ήταν τακτοποιημένο. Τόσο τακτοποιημένο που μπορούσα να δω με μόνο μια ματιά πως δεν υπήρχαν εκεί μέσα τόσο πολλά που θα μπορούσαν να μου τραβήξουν το ενδιαφέρον. Υπήρχε ένα ράφι γεμάτο αραβικά βιβλία, ένα κρεβάτι στη μια μεριά, ένα μικρό τραπέζι με τρεις καρέκλες και ο καναπές που είχε γίνει η κρυψώνα μου. Κι ένα χαμηλό παράθυρο μ' ένα περβάζι αρκετά ευρύχωρο για να καθίσω εκεί αν μου ερχόταν κάποια στιγμή η διάθεση. Πάνω πάνω στο ράφι κάποιος είχε ακουμπήσει ένα βιολί κι ένα δοξάρι, κατασκοπισμένα κι απροστάτευτα έτσι που ήτανε χωρίς τη θήκη τους. Ο δάσκαλός μου της μουσικής θα πάθαινε κρίση αν τα έβλεπε σ' αυτή την κατάσταση. Εκείνος μας βομβάρδιζε συνεχώς με νουθεσίες να κρατάμε σε καλή κατάσταση τα όργανά μας. Δεν ήταν δικά μας εκείνα τα όργανα –απλώς τα δανειζόμασταν από το σχολείο για ένα χρόνο–, παρ' όλα αυτά εκείνος συνέχιζε να μας παίρνει τ' αυτιά με τις απανωτές συμβουλές του.

Ελάχιστα πράγματα υπήρχαν μέσα σ' εκείνο το σπίτι. Δυο ντουλάπια, δυο χαμηλά τραπέζια, λίγα μαξιλάρια. Τίποτα δεν ταίριαζε με τα υπόλοιπα, και οι τοίχοι του είχαν πιθανότατα να βαφτούν από τη γέννηση του Χριστού.

Η κουζίνα είχε όλα κι όλα μια σόμπα κηροζίνης, έναν μικρό νεροχύτη κι ένα ράφι με λίγα πιάτα. Πρόσεξα πως υπήρχε μια παλιά καφετιέρα γεμάτη ρεβίθια και μικρά

δοχεία με καρυκεύματα, ένα κουτί γεμάτο τσάι και δυο κρεμμύδια που είχαν ήδη βλαστήσει.

Άχρηστα όλα αυτά σε μια μικρή γάτα σαν κι εμένα.

Αχτίδες φωτός από τους φακούς των στρατιωτών σώρωναν σαν σκούρες τις γωνιές και τους τοίχους του σπιτιού. Έψαχναν πίσω από τις κουρτίνες και παντού στο μικροσκοπικό μπάνιο.

«Δεν υπάρχει κανείς εδώ», άκουσα τον ένα στρατιώτη να ψιθυρίζει.

«Καλύτερα. Δε θέλω να έχω πολλά πολλά μαζί τους».

«Ούτε κι εκείνοι θα ήθελαν να έχουν πολλά πολλά μαζί σου, στρατιώτη».

Είπε κι έβαλε το δάχτυλο στα χείλη του για να κάνει τον άλλο να σωπάσει. Διέσχισε βαδίζοντας στις μύτες των ποδιών του το χαλί και σταμάτησε μπροστά σε μια στοίβα κουτιών τοποθετημένων κατά μήκος του τοίχου. Κι ύστερα, εντελώς ξαφνικά, τα κλότσησε, σκορπίζοντάς τα παντού, ενώ ταυτόχρονα σημάδευε με το όπλο του τα συντρίμια.

«Βγείτε έξω! Ψηλά τα χέρια!» φώναξε σχεδόν ψιθυριστά στα αραβικά.

Κανείς δεν παρουσιάστηκε.

«Φοβερό στρατιώτη Σιμχά. Μόλις κατέστρεψες το έργο τέχνης ενός παιδιού».

Φώτισε με τον φακό του ένα δακτυλογραφημένο σημείωμα κολλημένο στον τοίχο.

«Δεν ξέρω να διαβάζω αραβικά», είπε ο Σιμχά. «Ού-

τε να τα μιλήσω μπορώ, εκτός από το *Βγείτε έξω!* και το *Ψηλά τα χέρια!*»

«Αραβικά, όχι αραβαϊκά. Γράφει η Πόλη των Ονειρών».

Έβγαλα το κεφάλι μου από τον καναπέ για να δω καλύτερα για τι πράγμα μιλούσαν.

Κόντρα σ' έναν από τους τοίχους, στημένη και τοποθετημένη με μεθοδικό τρόπο και ευτυχώς ως ένα σημείο αλώβητη από τις κλοτσιές του στρατιώτη, υπήρχε μια πόλη-παιχνίδι καμωμένη από φτηνοπράγματα. Κουτιά από μπισκότα και από αλάτι είχαν μετατραπεί σε σπίτια και μαγαζιά με κομμένα παράθυρα και πόρτες στις επιφάνειές τους. Μικροσκοπικά τενεκεδάκια είχαν τοποθετηθεί πάνω από τα κουτιά για να μοιάζουν με τις δεξαμενές νερού που βλέπαμε πάνω στις στέγες.

«Πόλη των Σκουπιδιών θα την έλεγα εγώ αν θες τη γνώμη μου, Ααρών», είπε ο Σιμχά πριν κλοτσήσει γι' άλλη μια φορά τα κουτιά.

«Είναι διαταγή του διοικητή κι αφορά κι εσένα», του είπε ο Ααρών. «Να μη χαλάσουμε τίποτα μέσα στο σπίτι. Αφού υπάρχει περίπτωση να μείνουμε καθηλωμένοι εδώ για λίγες μέρες».

«Υποτίθεται πως θα πρέπει να δράσουμε εξονυχιστικά».

«Υποτίθεται πως θα πρέπει να χρησιμοποιούμε τότε τότε και τη λογική μας», σχολίασε ο Ααρών.

Ύστερα γονάτισε ξαφνικά και φώτισε με τον φακό

του τον σκοτεινό χώρο κάτω από τον καναπέ. Το δυνατό φως σχεδόν με τύφλωσε.

Νιαούρισα άγρια, τον γρατζούνισα δυνατά στο χέρι κι αποτραβήχτηκα γρήγορα στο πίσω μέρος του καναπέ, σε απόσταση ασφαλείας κολλητά στον τοίχο.

Ο Ααρών αναπήδησε. Έβγαλε μια κραυγή κι άφησε να του πέσει ο φακός. Μύρισα αίμα.

Τον πέτυχα! Χαμογέλασα.

Μέχρι τότε δεν ήξερα πως οι γάτες μπορούν να χαμογελούν. Κι όμως μπορούμε.

Ο Σιμχά όπλισε το τουφέκι του. Κι επανέλαβε τις μοναδικές αραβικές φράσεις που ήξερε. «Βγειτέ έξω, ψηλά τα χέρια!»

«Χαλάρωσε», του είπε ο Ααρών. «Μια γάτα ήταν μόνο».

«Μια γάτα μόνο; Έτσι όπως αναπήδησες, νόμισα πως είχες έρθει αντιμέτωπος με κάποιον τρομοκράτη».

«Δεν αναπήδησα», διαμαρτυρήθηκε ο Ααρών, μεγάλο ψέμα επειδή αυτό ακριβώς είχε κάνει.

«Θα μας είναι πιο εύκολο χωρίς την παρουσία της οικογένειας εδώ μέσα», είπε ο Σιμχά. «Θα είναι κάπως άβολο να πάρουμε τον έλεγχο ενός κατοικημένου σπιτιού».

«Σταμάτα τη φλυαρία», τον διέταξε ο Ααρών. Κάθισε στον καναπέ κι ύστερα σηκώθηκε ξανά σχεδόν αμέσως, σαν να είχε θυμηθεί πως εγώ, η Γάτα Δολοφόνος της Μέσης Ανατολής, παραμόνευα από κάτω, έτοιμη να

του επιτεθώ. Αυτό τουλάχιστον είχα σκεφτεί, στο κάτω κάτω. Όπως σας έχω ήδη πει, είμαι γάτα χωρίς τηλεόραση. Γι' αυτό θα πρέπει να διασκεδάζω με όποιον τρόπο μπορώ όποτε μου δίνεται η ευκαιρία.

Ο Ααρών γονάτισε πάνω στο χαλί, έβγαλε έναν χάρτη από την τσέπη του, τον ξεδίπλωσε στο πάτωμα κι ύστερα τον φώτισε με τον φακό του. Σύρθηκα κι εγώ μπροστά στον καναπέ μπας και δω κάτι.

«Ξεκινήσαμε αρχικά από εδώ», είπε, δείχνοντας με το δάχτυλό του. «Ύστερα ανεβήκαμε εδώ πάνω και στρίψαμε εδώ δεξιά, κατηγορίσαμε πάλι και διασχίσαμε τον Αγρό των Ποιμένων». Μετακινούσε το δάχτυλό του στον χάρτη καθώς μιλούσε.

«Κάναμε κάπου λάθος;» τον ρώτησε ο Σιμχά. «Μήπως έχουμε χαθεί;»

«Σου είπα να κάνεις ησυχία». Ο Ααρών συνέχισε να μελετάει τον χάρτη.

Είχα αρχίσει πραγματικά να τον λυπάμαι. Δεν είναι δύσκολο να χαθεί κανείς σ' αυτό το μέρος. Με τους στενούς δρόμους, τα μικροσκοπικά ανώνυμα σοκάκια που συστρέφονται συνεχώς και τους λόφους που δεν ξεχωρίζουν μεταξύ τους.

Ο Ααρών σήκωσε το κεφάλι του από τον χάρτη και κοίταξε το παράθυρο προσπαθώντας να υπολογίσει προς ποια κατεύθυνση έβλεπε το σπίτι.

«Δεν μπορεί να μην είμαστε στο σωστό μέρος», μονολόγησε, περισσότερο για να καθησυχάσει τον εαυ-

τό του παρά τον άλλο στρατιώτη. «Έλεγε σαφώς ένα σπίτι πάνω σ' έναν λόφο, πλάι σ' ένα άδειο οικόπεδο, ανατολικά του στρατοπέδου προσφύγων, νότια της Βηθλεέμ. Αυτό θα πρέπει να είναι. Βρίσκεται σε πλεονεκτική θέση».

«Δεν έχουμε δει τίποτα άλλο από σπίτια πάνω σε λόφους», του είπε ο Σιμχά. «Αλλά τι ξέρω εγώ; Μόλις κατέπλευσα από την Αμερική. Ενώ εσύ είσαι γέννημα θρέμμα της περιοχής».

«Γεννήθηκα στο κέντρο του Τελ Αβίβ», του είπε ο Ααρών. «Νομίζεις πως βολτάριζα εδώ πέρα; Το προηγούμενο πόστο μου ήταν στην Τζενίν. Εδώ είναι το ίδιο όπως αν βρισκόμουν στο φεγγάρι».

Έβγαλε από ένα τσεπάκι ένα μικρό μαγνητόφωνο, πίεσε ένα κουμπί και ηχογράφησε σιγανά ό,τι μπόρεσα ν' ακούσω.

«Η μονάδα 37 μπήκε στο σπίτι στις 4.15 π.μ. Απ' όσο μπορούμε να ξέρουμε, δε γίναμε αντιληπτοί από τους γείτονες. Οι ένοικοι του σπιτιού απουσιάζουν την ώρα που ξεκινάμε την παρακολούθηση της γειτονιάς. Επικρατεί απόλυτη ησυχία».

Έκλεισε το μαγνητόφωνο και το έβαλε πάλι πίσω στην τσέπη του.

Ο Σιμχά έσκυψε κι άνοιξε τον γυλιό του. Τ' αυτιά μου τεντώθηκαν. Ήλπιζα πως ετοιμάζονταν να φάνε πρωινό.

«Δε βλέπω τον λόγο ν' ανησυχείς τόσο», του είπε ο Σιμχά καθώς άρχισε να ψάχνει μέσα στον γυλιό του. Δεν

υπάρχουν προβληματικά σπίτια εδώ. Αυτοί οι άνθρωποι πάντα με κάτι καταπιάνονται». Έβγαλε ένα τρίποδο που ξεχώριζε ήδη από τον γυλιό του και το έστησε πλάι στο παράθυρο.

«Μάλιστα, όπως το να φροντίζουν τις οικογένειές τους, να πηγαίνουν στο σχολείο και να κάνουν τις δουλειές τους. Εσείς οι Αμερικάνοι έρχεστε εδώ, προσχωρείτε στις Δυνάμεις Άμυνας του Ισραήλ και νομίζετε πως βρίσκεστε στην Άγρια Δύση. Δεν είναι τόσο απλά τα πράγματα».

«Δε με ξέρεις καθόλου», του είπε ο Σιμχά.

Ο Ααρών στεκόταν πλάι στο παράθυρο, παρόλο που ήταν αρκετά σκοτεινά για να δει οτιδήποτε απ' έξω.

«Θα ξέρουμε μόλις φέξει αν αυτό το σπίτι θα μας είναι τελικά χρήσιμο. Αν θα μας δώσει μια καλή άποψη της γειτονιάς. Αν όχι, θα τους καλέσουμε στον ασύρματο και θα μας δώσουν περαιτέρω οδηγίες».

Ο Σιμχά συνέδεσε το τηλεσκόπιο στο τρίποδο. «Αυτό που θέλω να πω είναι πως, αν συλλάβουμε κάποιον τρομοκράτη, οι υψηλόβαθμοι αξιωματικοί δε θα δώσουν ιδιαίτερη σημασία αν ο συγκεκριμένος τρομοκράτης είναι εκείνος που υποτίθεται πως θα πιάναμε ή κάποιος άλλος. Έτσι κι αλλιώς, θα γίνουμε σίγουρα ήρωες».

«Ακριβώς αυτό που έχει ανάγκη ο κόσμος», είπε ο Ααρών. «Περισσότερους ήρωες κατά λάθος». Μετακίνησε δυο καρέκλες στο παράθυρο πλάι στο τηλεσκό-

πιο. «Το θέμα δεν είναι να πιάνεις τρομοκράτες. Είναι να παρέχεις ασφάλεια στον κόσμο».

«Σε μας ή σ' εκείνους;»

«Μια καλή μέρα και στους δυο».

«Ακούγεσαι σαν τους γονείς μου. Το μόνο που χρειάζεσαι είναι αγάπη...» Ο Σιμχά κάθισε στην καρέκλα μπροστά από το τηλεσκόπιο. Χαμήλωσε το τρίποδο έτσι ώστε να μπορεί να κατασκοπεύει τους γείτονες χωρίς να είναι αναγκασμένος να στέκεται όρθιος.

Στα παράθυρα κρέμονταν ήδη δαντελένιες κουρτίνες. Ο Ααρών τακτοποίησε έτσι τις κουρτίνες πάνω από το τηλεσκόπιο ώστε να μη γίνεται ορατό απ' έξω.

Τ' αυτιά μου άρχισαν να με τρώνε.

Ψύλλοι. Μισώ τους ψύλλους.

Ποτέ μου δεν κόλλησα ψείρες όταν ήμουν στο σχολείο, ούτε καν στην Τετάρτη, όταν σχεδόν όλα τα άλλα παιδιά της τάξης τα έστελναν στα σπίτια τους για να τους βγάλουν τις κόνιδες από τα μαλλιά τους.

Σκουλήκια τα αποκαλούσα. Τα παιδιά, όχι τις ψείρες. «Να κι άλλο ένα Ανατριχιαστικό Σκουλήκι», έλεγα γελώντας δυνατά καθώς έδειχνα τα παιδιά που είχαν ψείρες.

Ούτε μια φορά δεν έγινα Σκουλήκι εγώ.

Δεν είναι δίκαιο να μην κολλήσω ούτε μια φορά ψείρες όταν ήμουν κορίτσι αλλά να είμαι αναγκασμένη να έχω παρτίδες με ψύλλους τώρα που είμαι γάτα. Αυτοί που έχουν ψείρες όταν είναι ζωντανοί θα έπρεπε να είναι εκείνοι που θα αποκτήσουν ψύλλους και μετά θά-

νατον επειδή ήδη ξέρουν πώς να τα βγάζουν πέρα μαζί τους. Οι ψύλλοι γι' αυτούς δε θα ήταν και κανένα σπουδαίο πράγμα.

Απλώς τη γνώμη μου λέω.

Προσπάθησα να μετακινήσω κάπως το κορμί μου ώστε να καταφέρω να σηκώσω ένα από τα πίσω πόδια μου για να το χρησιμοποιήσω για ένα ανακουφιστικό ξύσιμο, αλλά ο καναπές ήταν πολύ χαμηλός. Δεν υπήρχε αρκετός χώρος. Έτσι, έτριψα τ' αυτιά μου πάνω στο χαλί. Αυτό κάτι έκανε, αλλά όχι και πολλά πράγματα.

Ήμουν στα πρόθυρα μιας από τις συνηθισμένες μου κρίσεις εκνευρισμού. Λοιπόν, και ποιος δε θα ήταν στη θέση μου; Ήταν τόσο άδικο! Δεν έφτανε μόνο το ότι είχα πεθάνει στα δεκατρία μου, αλλά έπρεπε να ξαναγυρίσω στη ζωή σαν αδέσποτη γάτα σ' αυτό το φρικτό μέρος το γεμάτο βράχια, πυροβολισμούς, γελοία ζέστη και ασυνήθιστα πολλές άγνωστες γάτες.

Αν έπρεπε να ξαναγυρίσω σαν γάτα, γιατί να μην είμαι μια γάτα σαν εκείνη της αδελφής μου της Πόλι; Η ψιφίνα της η Τάι έτρωγε ροσμπίφ κατευθείαν από το τραπέζι μας και λαγοκοιμόταν όλη μέρα στον καναπέ, ξυπνούσε μόνο για να φάει και να δει τηλεόραση. Αν ήμουν σαν κι αυτή, δε θα με πείραζε και τόσο η καινούργια μου κατάσταση.

Ήθελα απελπιστικά να ξυστώ και ν' απομακρυνθώ από το χαλί, που βρομοκοπούσε τσιγαρίλα και δακρυγόνα. Ήθελα να μετακινηθώ κάπου ψηλότερα, όπου

θα μπορούσα ν' ανασάνω λιγότερο δύσσομο αέρα, να βρεθώ σε απόσταση ασφαλείας από τους στρατιώτες και βέβαια να μη μου ξεφεύγει τίποτα από ό,τι βρισκόταν σε εξέλιξη.

Αλλά η πείνα με βασάνιζε περισσότερο απ' ό,τι η φαγούρα. Αν βρισκόμουν πολύ ψηλά κι έβγαζαν αυτοί κάποια στιγμή φαγητό, ίσως και να μην προλάβαινα να ορμήσω εγκαίρως και να το αρπάξω.

Αν αποφάσιζαν να φάνε.

Κι αν πέταγαν τίποτε αποφάγια.

Δεν ήξερα πόσο ακόμη θα έπρεπε να περιμένω για φαγητό, και δεν αντέχω καθόλου την αναμονή. Ποτέ δεν την άντεχα. Κι όμως, ήμουν αναγκασμένη κάθε τόσο να περιμένω για κάτι όταν ήμουν κορίτσι! Να περιμένω να τελειώσει η Μονόπολι για να ξεφύγω από τα βράδια των Οικογενειακών Παιχνιδιών. Να περιμένω τον πελάτη του πατέρα μου να τελειώσει τη σύνταξη της διαθήκης του για να μπορέσω να δω τηλεόραση στο γραφείο αντί για το δωμάτιο ψυχαγωγίας με την αδελφή μου. Να περιμένω να κλείσει η μαμά μου το τηλέφωνο και να με πάει με το αυτοκίνητο στο Εμπορικό Κέντρο του Γουέστ Γκέιτ.

Μου την έδιναν στα νεύρα όλες αυτές οι αναμονές. Η καρδιά μου άρχιζε να χτυπάει σαν τρελή και ήθελα να μπορούσα να στραγγαλίσω κάποιον.

«Δε μου κάνει καλό να περιμένω», έλεγα στους γονείς μου. «Πραγματικά, δεν είναι καλό για την υγεία μου. Δε σας κάνω πλάκα».

Αλλά εκείνοι συνέχιζαν να ετοιμάζουν το βραδινό τους ή να κουρεύουν το γρασίδι ή να μιλάνε στο τηλέφωνο με τη γιαγιά, παρόλο που δε θα τους έπαιρνε σχεδόν καθόλου χρόνο να κάνουν αυτό που ήθελα.

Αναρωτιέμαι αν λυπούνται γι' αυτό τώρα.

Μερικές φορές κατάφερνα να πάρω αυτό που ήθελα με το να γίνομαι πραγματικά πολύ παλιόπαιδο. Έβγαζα από την πρίζα το καλώδιο του χορτοκοπτικού την ώρα που δούλευε ή στεκόμουν μπροστά στη μητέρα μου όση ώρα εκείνη μιλούσε στο τηλέφωνο.

«Αν σε πάω εκεί που θέλεις αυτή τη φορά, θα μου υποσχεθείς ότι θα ηρεμήσεις και δε θα ξαναφερθείς με αυτό τον τρόπο;»

Φυσικά και της το υποσχόμουν. Και φυσικά το ξαναέκανα.

Τώρα είτε περιμένω είτε πάω και κάνω κάτι άλλο. Και κανείς δε νοιάζεται. Είναι φοβερό. Κανείς ποτέ δε σκέφτεται ποια είναι τα θέλω και τα αισθήματα μιας αδέσποτης γάτας.

Έτριψα ξανά τα αυτιά μου στο δύσοσμο χαλί κι ύστερα έκλεισα τα μάτια μου. Οι γάτες μπορούν να παίρνουν έναν υπνάκο οπουδήποτε.

Τ' αυτιά μου τεντώθηκαν στον ήχο ενός πακέτου που άνοιγε. Η μύτη μου συσπάστηκε. Μύρισα τυρί. Ο ένας από τους δυο στρατιώτες είχε ξεδιπλώσει ένα μεγάλο κομμάτι τυρί και τώρα το έκοβε σε φέτες.

Σαν αστραπή βγήκα από κάτω από τον καναπέ. Άρ-

παξα μια μεγάλη φέτα από το τυρί και πήδηξα την ίδια στιγμή πάνω σ' ένα ντουλάπι.

«'Ει!»

Κράτησα το τυρί στα δόντια μου, σήκωσα το πίσω πόδι μου ως το αυτί μου κι έδωσα σ' εκείνους τους ψύλλους ένα ξύσιμο που το καταευχαριστήθηκα. Ήταν σαν να είχα ανέβει στον Έβδομο Ουρανό.

Έξυνα κι έξυνα, κι ύστερα έφαγα. Το τυρί μου κάθισε λιγάκι στον λαιμό, αλλά δε μ' ένοιαξε.

Ο Σιμχά, γελώντας, άπλωσε το χέρι του ν' αρπάξει το υπόλοιπο τυρί. Νιαούρισα άγρια και τον γρατζούνισα δυνατά στο χέρι.

Σταμάτησε να γελάει κι έκανε μερικά βήματα πίσω.

Τώρα ήταν και οι δυο τους γδαρμένοι. Μα πολύ που μ' ένοιαζε.

Όταν τέλειωσα με το πρωινό μου, απόλαυσα κάποιο διάστημα προσωπικού καλλωπισμού. Είχα μάθει πως το να ασχολούμαι καθημερινά με την καθαριότητα της γούνας μου ήταν το ίδιο ανακουφιστικό όπως τότε που βούρτσιζα τα μαλλιά μου σαν κορίτσι. Μου άρεσε να τα βουρτσίζω και να τα βλέπω να γίνονται στιλπνά στον καθρέφτη του μπάνιου, κι ας γινόμουν η αιτία που πήγαινε αργά στη δουλειά της η μαμά μου. Δε νομίζω πως πρέπει να θεωρείται ματαιοδοξία το να θαυμάζει κανείς κάτι όμορφο, ακόμα κι αν το συγκεκριμένο όμορφο είμαι εγώ η ίδια.

Έριξα ένα ακόμα άγριο ξύσιμο στ' αυτιά μου. Κι ύστε-

ρα βολεύτηκα στην κούρνια μου για έναν χορταστικό υπνάκο. Ένωθα τόσο καλά που σχεδόν πήρα την απόφαση να το ρίξω στο γουργουρητό.

Ύστερα η μύτη μου με προειδοποίησε για κάτι το οποίο δεν είχα προσέξει πιο πριν.

Υπήρχαν τρεις άνθρωποι σ' εκείνο το σπιτάκι.

Οι δυο ήταν οι στρατιώτες.

Ο τρίτος ήταν ένα αγόρι. Και κρυβόταν.

ΤΡΙΑ

ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΜΕ ΝΟΙΑΖΕΙ ΠΟΥ ΕΝΑ ΑΤΟΡΙ ΗΘΕΛΕ ΝΑ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ
ΚΡΥΜΜΕΝΟ; ΤΙ ΣΧΕΣΗ ΕΙΧΕ ΜΕ ΜΕΝΑ ΑΥΤΟ;

Το καλύτερο πράγμα στη μεταμόρφωσή μου σε γάτα είναι πως δεν έγινε από δικό μου λάθος.

Αχ, υποθέτω πως, αν έτρεχα επίτηδες μπροστά από κάποιον που κουβαλούσε έναν τεράστιο δίσκο με φραντζολάκια πάνω στο κεφάλι του και τον έκανα να σκοντάψει ώστε τα ψωμάκια του να εκτοξευτούν στα τουριστικά καταστήματα που υπήρχαν στους στενούς δρόμους της παλιάς Βηθλεέμ, αυτό μάλιστα, θα μπορούσε να θεωρηθεί επιθετική ενέργεια από την πλευρά μου. (Και, για να είμαι ειλικρινής, δε θα ήταν και η πρώτη μου φορά!) Αλλά κανείς δε θα μπορούσε να μου ρίξει πραγματικά το φταίξιμο. Κανείς δε θα σκεφτόταν να τιμωρήσει μια γάτα. Κανείς δε θα έμπαινε στον

κόπο να επιβάλει οποιαδήποτε τιμωρία σε μια γάτα.

Είναι σαν να έχω πάρει διά βίου Ελευθέρως από τη Φυλακή.

Και τι μ' ένοιαζε εμένα αν αυτό το αγόρι κρυβόταν;
Και τι μ' ένοιαζε εμένα αν οι στρατιώτες είχαν κάνει κατάληψη στο σπίτι του;

Κι αν είχε προβλήματα;

Δεν ήταν δικό μου το φταιξιμο. Δικό του ήταν το πρόβλημα.

Το θύμισα στον εαυτό μου αμέσως μόλις έπιασα τη μυρωδιά του αγοριού.

Μην μπλέκεις εκεί που δε σε σπέρνουν, μονολόγησα. Έχεις αρκετά δικά σου προβλήματα, δεν είναι και ό,τι καλύτερο να είσαι εγκλωβισμένη σ' αυτό το φρικτό μέρος παρά με τους ψύλλους και χωρίς τηλεόραση. Εκείνο το αγόρι στην κρυψώνα του δε θα μπορέσει να σε βοηθήσει. Γιατί λοιπόν θα πρέπει να το βοηθήσεις εσύ;

Οι απαντήσεις που έπρεπε να δώσω στις συγκεκριμένες ερωτήσεις έγιναν αιτία να ξεκαθαρίσω τις σκέψεις μου και να τις επικεντρώσω εκεί που βασικά έπρεπε, εκεί που οι σκέψεις και τα συναισθήματά μου συνωστίζονταν από τότε που πέθανα.

Στο μίσος μου για την υπεύθυνη δασκάλα της τάξης μου.

Γι' αυτήν που ήταν η μόνη υπαίτια για τον θάνατό μου. Θέλω να πω πως όλα όσα μου έχουν συμβεί έκτοτε τα χρεώνω σ' εκείνη.

Δεν τα πήγαινα καλά μαζί της από την αρχή.

Ήταν καινούργια στο Δημοτικό Σχολείο του Λίχαι. Γύρισα από τις καλοκαιρινές διακοπές μου σίγουρη πως θα είχαμε τον κύριο Χάτσινς στην τελευταία τάξη του δημοτικού. Εκείνος μας έλεγε κάθε τόσο αστεία στην τάξη, κι επειδή ήταν τόσο κοντά στη συνταξιοδότησή του δε νοιαζόταν και πολύ για το τι έκαναν οι μαθητές του, φτάνει να μην ξεπερνούσαν τα όρια. Αλλά πήγε κι έπαθε καρδιακή προσβολή το καλοκαίρι, καταστρέφοντας από τη μια στιγμή στην άλλη τα σχέδιά μου για μια εύκολη κι άνετη σχολική χρονιά. Έφυγε εκείνος από το σχολείο και μπήκε σ' αυτό η καινούργια δασκάλα.

Ήμουν αργοπορημένη μόλις πέντε λεπτά την πρώτη μέρα του σχολείου κι αυτή κόντευε να με γδάρει ζωντανή.

Δε μου είπε τίποτα. Απλώς με κοίταξε μ' ένα παγωμένο βλέμμα. Δε μου ανταπέδωσε καν το χαμόγελό μου, ένα χαμόγελο που οι περισσότεροι ενήλικες πίστευαν πως ήταν απόλυτα ειλικρινές.

Τη μέτρησα από πάνω ως κάτω – σαραντάρα μού φάνηκε, απογοητευμένη κι αδιάφορη, ούτε στην πρώτη της νιότη μα ούτε και κοντά στη σύνταξη. Τα μαλλιά της, έντονα σγουρά, είχαν ήδη γκριζάρει στις άκρες. Φορούσε ένα άκομπο σκούρο μπλε φόρεμα, που την έκανε να μοιάζει περισσότερο με αστυνομικό παρά με δασκάλα.

Σκέφτηκα να την καρφώσω με το βλέμμα μου, όμως άλλαξα γνώμη και της χάρισα ένα από εκείνα τα θριαμ-

βευτικά χαμόγελά μου για να της δείξω πως δε μου είχε πάρει τον αέρα, και κάθισα κάπου στο πίσω μέρος της τάξης. Μου άρεσε να κάθομαι στα ορεινά γιατί από κει μπορούσα να έχω μια πανοραμική άποψη των πάντων. Ήταν ανάγκη μου να βρίσκομαι πάντα στην κορυφή των πραγμάτων για να αποφασίζω με ποιον θα έσπαγα πλάκα.

«Ονομάζομαι δεσποινίς Ζίλαντ», μας είπε η καινούργια. «Θα είμαι η υπεύθυνη δασκάλα της τάξης σας και θα σας διδάξω επίσης ιστορία και λογοτεχνία».

Αντάλλαξα μήνυμα με τις εντυπώσεις μου για τη δεσποινίδα Ζίλαντ με τη φίλη μου την Τζόσι, που είναι εγκλωβισμένη στο άλλο τμήμα της ίδιας τάξης στο σχολείο. Κρατούσα τα μάτια μου εστιασμένα στη δασκάλα καθώς έγραφα. Είχα καλούς βαθμούς. Για όσο διάστημα προσποιούμουν πως πρόσεχα, οι δάσκαλοι συνήθως μ' άφηναν στην ησυχία μου.

Η δεσποινίς Ζίλαντ φλυαρούσε ακατάπαυστα για τα συνηθισμένα θέματα που αφορούν την αρχή της σχολικής χρονιάς. Δεν είχα ακούσει γρυ από όσα έλεγε. Είχα εστιάσει την προσοχή μου στην καταγραφή κάθε πιθανού και απίθανου κοροϊδευτικού ονόματος που μου ερχόταν στο μυαλό γι' αυτή. Το Ζίλαντ μού έφερνε στο μυαλό τη Ζηλανδία κι από κει φώκιες και θαλάσσιους ίππους, αλλά τίποτα απ' όλα αυτά δεν της ταίριαζε και τόσο. Ύστερα σκέφτηκα πως, αν κράταγα το Ζι απ' το Ζίλαντ και πρόσθετα μετά το ρού, θα είχα ένα Ζίρου, ένα μηδενικό δηλαδή, που της πήγαινε γάντι. Ε, καλά,

είμαι και η πρώτη στα παρατσούκλια! Θα την αποκαλούσαμε δεσποινίδα Ζίρου, δηλαδή μηδενικό.

«Είστε όλοι ικανοποιημένοι με τις θέσεις σας;» μας ρώτησε η δασκάλα. «Μήπως κάποιος θέλει ν' αλλάξει; Αν είναι, πείτε το τώρα γιατί δε θα έχετε άλλη ευκαιρία στο μέλλον».

Χαμογέλασα με το σχόλιο της Τζόσι στο μήνυμα που μου έστειλε για τη δεσποινίδα Ζίρου.

«Ωραία», είπε η δασκάλα. «Λοιπόν, πάρτε, παρακαλώ, τα θρανία σας και γυρίστε τα εκατόν ογδόντα μοίρες».

Είχα μια ακαθόριστη αίσθηση της αναστάτωσης που επικρατούσε γύρω μου καθώς όλα τ' άλλα παιδιά προσπαθούσαν να καταλάβουν αν μας μιλούσε σοβαρά ή όχι. Αλλά εκείνη την ώρα η Τζόσι μού έστειλε το παρατσούκλι και της δικιάς της δασκάλας, γι' αυτό και δεν έδωσα ιδιαίτερη σημασία σε ό,τι γινόταν γύρω μου.

Ξαφνικά κάποιος άρπαξε το τηλέφωνο από τα χέρια μου.

«Ει!»

Η λέξη βγήκε από το στόμα μου πριν προλάβω να τη σταματήσω. Όταν έχεις πάρει δώσε με τους δασκάλους, ο πρώτος κανόνας είναι να δείχνεις πως είσαι σίγουρα με το μέρος τους. Οποιαδήποτε έκφραση κατηγορηματικά αντίθετη είναι κάτι που το θυμούνται, και δε θέλεις να θυμούνται οτιδήποτε άσχημο.

Η δασκάλα στεκόταν σιωπηλή στο πίσω μέρος της τάξης, που είχε γίνει τώρα το μπροστινό μέρος της. Κρα-

τούσε τέσσερα κινητά τηλέφωνα στα χέρια της. Το ένα από αυτά ήταν το δικό μου.

Συνειδητοποίησα ξαφνικά πως ήμουν το μόνο παιδί που δεν είχε στρέψει το θρανίο του. Ένωσα εντελώς ανόητη την ώρα που το έκανα ενώ όλοι οι άλλοι με παρακολουθούσαν, κι ενοχλητικά ανόητη επειδή η δεσποινίς Ζίροου περίμενε σιωπηλή πλάι μου μέχρι να το κάνω.

«Νομίζω πως είστε όλοι σας καλά πληροφορημένοι για την πολιτική της διεύθυνσης να μην κυκλοφορούν κινητά στο σχολείο», είπε. «Αν έχετε αντίθετη άποψη, αν θέλετε ν' αλλάξετε αυτή την πολιτική, είστε καλοδεχόμενοι ν' ακολουθήσετε τη δημοκρατική διαδικασία και να στείλετε μια αντιπροσωπεία στο σχολικό συμβούλιο».

«Θα πάρουμε πίσω τα τηλέφωνα μας στο σχολάσμα;» ρώτησε κάποιος.

«Οι γονείς σας είναι ευπρόσδεκτοι να έρθουν οποτεδήποτε στο σχολείο να τα παραλάβουν».

Προσπάθησα πάλι με το γνωστό χαμόγελό μου. «Η μητέρα μου θέλει να βρίσκεται σε συνεχή επαφή μαζί μου».

«Τότε ίσως θα μπορούσες να χρησιμοποιείς το κοινόχρηστο τηλέφωνο του σχολείου για να επικοινωνείς μαζί της», είπε η δεσποινίς Ζίροου. «Πριν ξεκινήσουμε το μάθημά μας, επιτρέψτε μου να σας πω λίγα πράγματα ακόμη. Αυτή η σχολική χρονιά δε θα μοιάζει με καμιά άλλη σχολική χρονιά σας ως τώρα. Πιστεύω στον σεβασμό – στο να δίνει κανείς και να παίρνει. Όλοι σας, φυ-

σικά, είστε αποδέκτες του σεβασμού μου ευθύς εξαρχής επειδή βρίσκεστε εδώ σήμερα, πρόθυμοι να μάθετε. Ο σεβασμός μου έναντι όλων σας και απέναντι σε καθέναν ξεχωριστά θα εμφανίσει αυξομειώσεις σ' όλη τη διάρκεια της χρονιάς. Εσείς θα επιλέξετε αν θα γίνει το ένα ή το άλλο με τη συμπεριφορά και τη διαγωγή σας. Δεν είμαι η φίλη σας. Δεν είμαι ο γονιός σας. Είμαι η δασκάλα σας, γεγονός ιδιαίτερης αξίας για μένα. Είναι μια αξία που ελπίζω πως θα θελήσετε να μοιραστείτε. Αν το κάνετε, σας υπόσχομαι πως θα φύγετε από αυτή την τάξη γεμάτοι δέος για τις δυνατότητες του μυαλού σας».

Μιλούσε ακατάπαυστα εξηγώντας μας πως ήταν δουλειά δική μας να συμβαδίσουμε μαζί της, και όχι δική της δουλειά να μας κυνηγάει, πως οι καθυστερημένες εργασίες θα έπαιρναν μηδέν εκτός και αν είχαμε από πριν λάβει άδεια από εκείνη και πως θα διεξήγε τακτικές συνεδρίες για τη διαχείριση του χρόνου την ώρα του φαγητού.

«Αυτές οι συνεδρίες είναι ανοιχτές σε όλο το σχολείο», είπε. «Υπάρχει μια φόρμα συμμετοχής πλάι στην πόρτα. Σας προτείνω να τη συμπληρώσετε εγκαίρως».

Ύστερα μας μοίρασε μια Δήλωση Συμφωνίας, όπως την αποκάλεσε. Πήραμε όλοι μας από τρία αντίτυπα.

«Αυτό ενέχει θέση συμβολαίου ανάμεσα σ' εσάς και σε μένα», είπε. «Αναφέρει ξεκάθαρα τους κανόνες που σας θέτω αλλά και τις προσδοκίες μου από εσάς, επίσης περιγράφει τι πρόκειται να μελετήσουμε μαζί και ποιες θα είναι οι σημαντικότερες εργασίες που θα σας αναθέ-

σω. Εσείς και οι γονείς σας θα υπογράψετε και τα τρία αντίτυπα, όπως κι εγώ. Ένα αντίτυπο είναι για τους γονείς σας, ένα για μένα και το τελευταίο είναι για να το κρατήσετε εσείς. Είμαι ένθερμη οπαδός της σαφήνειας σε κάθε επικοινωνία. Ο κόσμος πάσχει από αρκετή έλλειψη σαφήνειας».

«Δεν μπορεί να μας αναγκάσει να το υπογράψουμε», φιθύρισα στο κορίτσι απέναντί μου. Ήμουν παιδί δικηγόρου. Ήξερα κάτι λίγα για συμβόλαια.

«Έχεις κάποια ένσταση, Κλερ;» με ρώτησε η Ζίροου.

«Κανείς δεν μπορεί να εξαναγκαστεί να υπογράψει ένα συμβόλαιο», της είπα. «Τι θα γίνει αν δε θελήσουμε να το υπογράψουμε;»

«Εσύ και οι γονείς σου είστε ευπρόσδεκτοι να με συναντήσετε για να κουβεντιάσουμε τις ενστάσεις σας».

Είχε πάντα μια έτοιμη απάντηση για όλα.

Δεν υπήρχε περίπτωση να δείξω αυτό το συμβόλαιο στους γονείς μου, αλλά και δεν ανησυχούσα. Ήμουν καλή στην πλαστογράφιση των υπογραφών τους.

«Θέλω να σας το ξεκαθαρίσω», είπε η δασκάλα. «Την επόμενη χρονιά θα πάτε στο γυμνάσιο. Και σύντομα, έπειτα από πολύ λίγα χρόνια, θα είστε και από νομική άποψη ενήλικες. Αυτή η χρονιά σκοπό έχει να σας προετοιμάσει γι' αυτό. Είναι ώρα πια να μεγαλώσετε».

Και ύστερα χαμογέλασε. Το χαμόγελό της έμοιαζε μ' εκείνο του βαμπίρ.

«Ωστόσο θα το διασκεδάσουμε κιόλας. Θ' ανακαλύ-

ψετε πως το σχολείο μπορεί να γίνει πολύ πιο διασκεδαστικό όταν οι άλλοι σάς συμπεριφέρονται σαν σε ώριμους μαθητές αντί σαν σε μικρά παιδιά που χρειάζονται επίβλεψη. Και η διασκεδαστική πλευρά του σχολείου μπορεί ν' αρχίσει από τώρα. Οι άνθρωποι λένε μεταξύ τους ιστορίες σε μια προσπάθεια να φέρουν τάξη στο χάος. Τι θέλω να πω μ' αυτό;»

Όλα τα σπασικλάκια μπήκαν αμέσως στην κουβέ-ντα. Εγώ ωστόσο χρησιμοποίησα τον χρόνο μου προσπαθώντας να σκαρφιστώ μια πιστευτή ιστορία για να δικαιολογήσω στους γονείς μου την απώλεια του κινητού μου. Αφού με είχαν βάλει να τους υποσχεθώ πως δε θα το έπαιρνα ποτέ στο σχολείο.

«*Ο Αλλάχ είναι Μεγάλος*».

Το κάλεσμα για προσευχή διέκοψε τις σκέψεις μου. Ήταν δυνατό. Το τζαμί θα πρέπει να ήταν πολύ κοντά στο σπιτάκι που κρυβόμουν.

«*Ασαντού αν λα ιλάα ιλά Αλλάχ*. Ομολογώ πως δεν υπάρχει Θεός εκτός από τον Αλλάχ».

Μια καινούργια μέρα ξεκινούσε.

Μια ακόμη μέρα βαμμένη στο αίμα.

Τρομερό.

Μια γάτα τρυπώνει σ' ένα σπίτι Παλαιστινίων στη Δυτική Όχθη στο οποίο έχουν εισβάλει δύο Ισραηλινοί στρατιώτες. Το σπίτι φαίνεται άδειο μέχρι τη στιγμή που η γάτα συνειδητοποιεί ότι εκεί μέσα κρύβεται ένα μικρό αγόρι. Μήπως πρέπει να το βοηθήσει; Τι μπορεί να κάνει όμως; Στο κάτω κάτω, είναι μια απλή γάτα. Ή μήπως δεν είναι;

Όταν οι στρατιώτες ανακαλύπτουν το αγόρι και τα πράγματα περιπλέκονται, η γάτα αποφασίζει να πάρει την κατάσταση στα χέρια της. Ή στα πόδια της. Αλλά τι μπορεί να κάνει μια απλή γάτα;

*Μια συγκινητική ιστορία
που προσεγγίζει
με τρυφερότητα και
ευαισθησία τον πόλεμο και
το μίσος που χωρίζει δύο
λαούς στη Μέση Ανατολή.*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1141-5

9 786180 111415

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 16132